— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 4 JULEN 1974 6. ÅRG.

JULETANKER

Julen skaper alltid forventninger og glede, både hos barn og voksne. Når adventstiden kommer med julelys og julepynt og alt som ellers följer med, da röres noe i vårt indre. Vi tenker tilbake og minnes. De som ennå er barn har nesten bare lyse minner i forbindelse med julen. Julaften sammen med far og mor og kjente og kjære. Gang rundt juletreet, julegaver og juleknask. Alt er likesom bare lys og glede. For de som har levd en del år fortoner det seg nok noe anderledes. Mange har feiret jul under andre forhold og fjerne himmelströk. Alt har ikke bare vært glede. Men uansett hvor en er og hvor gammel en er, felles for alle som har sine rötter plantet i Skjernöyas jord er at når julen nærmer seg, da strömmer minnene på, minner om julen hos far og mor og ikke minst de gilde juletrefestene på kapellet.
Vi har funnet en gammel julesang som skulle illustrere hva vi mener, og som de fleste forbinder med sin barndoms jul. Og som også forteller oss hvorfor vi feirer jul, og til hvems ære og pris den feires.

Å, jeg er så glad, så glad!
Alle juleklokker ringer,
bud til oss fra himlen bringer:
Fred og glede skal vi ha!
Og de mörke, tunge klokker
har så lys og lett en klang.
Glad vi oss om granen flokker,
går i ring med lek og sang.

Synger så med far og mor
alle kjære julesanger.
Vi har hört dem mange ganger,
og vi kan dem fra i fjor.
Full av lys og gull og glitter
stråler nå vårt juletre.
Engler små bak grenen titter,
men vi kan dem ikke se.

Fuglen fikk sitt fulle nek,
noe godt vi alle finner.
Se, hvor alle öyne skinner,
- alt er lys og liv og lek!
Nå er jorden full av glede!
Takk til ham som gleden gav.
Han som kom til oss hernede,
gir oss jul og gjör oss glad!

SÅ FORT KAN DET GÅ.

Like för Skjernöyposten skal trykkes, blev jeg spurt om et lite innlegg til posten. - Så meget tid er der ikke, men det er alltid gildt å sende en hilsen til den lille avisen vår, som jeg tror vi alle er blitt så glad i, og takke dem som strever med den. For et stort og uegennyttig arbeide er det og vi skulle alle være mere 'offervillige' til å skrive og fortelle om opplevelser og minner. For som redaksjonen skriver er det oss lesere som bestemmer hvor lenge den vil fortsette.
Nå vet dere som kjenner meg at jeg fikk en uventet tur til U.S.A. -- Den 21. august fikk vi for förste gang telefon fra U.S.A. og det var et trist budskap om at min svoger John var död plutselig på arbeide hos Macsy, verdens största forretning, hvor han hadde arbeidet i 30 år. Han var bare 62 år gammel. Og bare noen måneder för var min söster Karoline död, også 62 år. Så dette var meget. Men da jeg hörte min söster og hennes sönns stemme, så klart og nær som de stod hos meg, besluttet jeg meg til å reise neste dag. Ringte til reisebyrået om der var plass - det var midt i travleste reisesesongen -. Men der var plass. - Hadde just sagt farvel til Syvert, Alf og Irene og Elinor. Lite ante vi da at jeg skulle bli före dem i U.S.A. Reiste med flyet 22. aug. kl. 12 og var i N.Y. på Kennedy-flyplassen kl. 3 ettermiddag, hvor mine nevöer ventet på meg. Det var godt å se dem alle igjen, det er i slike stunder vi trenger hverandre. Og da er det godt at en kan komme så fort frem med fly.
For meg er gjensynet med America som å komme hjem. Det er som jeg aldri har vært borte, og sproget, engelsk, er det ganske naturlig å tale. Men så er det også det samme når jeg kommer tilbake til Norge. Så det går an å være glad i to land.
Jeg så store forandringer i America fra i fjor, desverre ikke bare til det gode. Vi föler for U.S.A. som har så meget å kjempe med, alt rasehatet, alle de folkeslag som skal forsöke å leve og arbeide sammen. Skolene er det verst med, samt sproget, religionen og kulturen som er så vidt forskjellig. New York city er som en verdensdel for seg selv. Det som förbauset meg mest var at en så få hvite mennesker. Det var flest fargede og sorte mennesker å se på undergrundsbanene. Men når jeg reiste med toget til Long Island og Westchester var det flere av den folkerasen en var vant til å se.
Det var gildt å besöke Trefoldighetskirken i 46. st. som var min kirke. Her kunne jeg önske Syvert, Alf og Irene velkommen etter.

Over til side 4.

SKJERNÖYPOSTEN

Redaktör: Sigurd Ålvik
Tlf. 68611.

I redaksjonen:
Håkon Karlsen, Georg Walvick
og Norvald Jenssen.
Adr. Skjernöy, 4500 Mandal

Kontakt i U.S.A.
Christoffer Jacobsen
Adr. 62 Malden Ave,
Lynbrook N.Y. 11563.
Tlf. 516-599-9292.
Abonnementspris pr. år kr. 7.-
U.S.A. $ 1.50

Höstens store begivenhet, hummerfisket, er forbi for i år, med et alle tiders vær, unntagen 1. trekket. Da var det kuling fra morgenen av, men fint senere på ettermiddagen. Men hummerresultatet stod ikke i stil med det fine været, så fangstene må en si ble dårlige. Beste fangster var vel rundt Sandöy og Odd, hvor bestemann fikk opp i mot 1/2 hummer pr. teine, men ved Vengelsholmene og Ryvingen og vestenpå Skjernöya var det mye dårligere, fra 1/3 til 1/4 hummer pr. teine og noen hadde enda mindre i gjennomsnitt. På Vesteröya var det sers dårlig selv om teinetallet bare var 1/3 av for noen år siden. Det er bare Kristian og Sverre Dyrstad som fisker med mange teiner. De andre har bare fra 20 til 50 stk. hver. Resultatetene ble: 36 hummer i 200 teiner, 12 i 50 og 11 i 40, og de med fra 10 til 20 teiner fikk bare 2-3 stk. så en må si fangstene var elendige. På Österöya kan nevnes noen resultater: Paul og Arne M. Kristiansen 112. John Wilhelmsen og Erling Jenssen 54, Herman og Sverre Syvertsen 65, Johan Kristiansen 55 og Karl Karlsen 38. Inne i Vågskjeften og i Våa var det så og si ikke hummer. Det verste er at i år er det svært lite små-hummer. Bare noen få i hvert trekk, så det ser ikke lyst ut for framtida. Ingen vet vel årsaken til det dårlige resultatet, det blir vel mest gjetninger. Mange mener de store mengder med krabber som det er nå, ödelegger hummerbestanden. Andre tror at de store hummerlagrene som för i tida lå over til våren kunne ha sin betydning. Da slapp hummeren rogna i kistene og yngelen fikk sjanse til å leve opp. Det var bl.a. et stort lager i Farestadvågen og ellers bortover hele Sörlandskysten. Men det er helt slutt nå, i dag blir den ikke lagret lenger enn til jul og blir da sendt med fly rundt hele Europa, for å havne i den 'sorte gryte'. Prisen til fiskerne blir nok nærmere 50 kr. kiloen i år og er nok steget til nærmere 100.- når den blir servert på julebordet i Sverige, Tyskland eller Holland.

Om annet fiske er det lite å fortelle. Småseien er villig til å bite på kjölp eller rigle, men det er mest den eneste fisk som det er noe av, ser det ut for. Trollgarna er ikke kommet ut for ordentlig ennå, men når julen nærmer seg kan nok ikke juletorsken föle seg trygg lenger.

Vi har hört at enkelte fiskere har fått 18 - 20 vasskrabber i en enkelt hummerteine, og da er det ikke rart at hummeren holder seg borte.

Först vil vi nevne den nye organisten som begynte i menigheten her i sommer. Han heter Arne Birger Paulsen og bor nå i Holum. Han er ansatt til å spille i Holum, Herkmark og på Skjernöy. Nå er han gått i gang med å danne et menighetskor her ute. Koret består av 8-10 damer, men det er herre-stemmer han trenger nå, så er det noen menn som vil være med er dere hjertelig velkomne.
Vi hadde også besök av biskop Utnem her i höst. Han kom ut en lördags ettermiddag sammen med alle prestene i distriktet, til gudstjeneste. Etterpå var det kirkekaffe med stor tilslutning og enhver kunne da legge fram sin mening, hva enn det var. Tidligere i uken var formenn og styremedlemmer i menighetsråd, ungdomsforening, ungdomsgruppe og yngres samlet i Mandal på forskjellige steder og forskjellige dager sammen med biskopen, og mange positive ting ble dröftet.
Det lakker og lir mot jul atter en gang. Snart er det juletrefester og stor stas her på kapellet. Dagen for voksnefesten er som vanlig den 28. og alle er velkomne der.
De vanlige utlodninger har vært holdt, og en må si at resultatet av innkomne midler er bra. Ellers har det vært de vanlige söndagsmöter og onsdagsmöter. Flere kosekvelder er blitt holdt og en krabbefest. Da hadde vi besök av Håkon Olsen fra Flekkeröya, som talte. Han er en gammel kjenning her ute på Skjernöya. Videre var det en dametrio fra Öyslebö som sang. Den 16. nov. hadde vi besök av Flekkeröy-guttene. Det er et kor på ca. 30 unge gutter, og det var virkelig en stor opplevelse å höre dem.
Rommet på galleriet er ferdig til bruk. Mens gudane har snekret og malt har jentene sydd trekk til puter på benkene, kjöpt lampetter osv. Det er også montert en god panelovn, så det skulle ikke bli noe problem med å få det varmt.
Yngres har sin samling annenhver mandag med möter og fester. Det er godt å se at mange söker der. Ungdomsgruppa har mötedager hver tredje fredag. Frammötet er nå gjerne 15-16 stykker. Programmet her er andakt kl. 20.00 og en time för er det brus- og pölsesalg, med litt variert program. En gang i mellom er det fest.
Må Gud velsigne ungdomsforeningen vår så at nye sjeler må vinnes for hans rike. Gud har bruk for alle om en er aller så ussel og arm. Alle er utvalgt til hans rike för verdens grunnvold var lagt. Verden forgår med alt som i den er, men Guds rike for evig består.

Fra s. 2. Så fort kan det gå.

Var også i Riverdale 250, st. langt oppe i N.Y. hvor jeg hadde arbeidet de siste årene. Også der var det gildt å bli önsket velkommen igjen.
Fikk også anledning til å komme opp til Catskills. Hösten er den herligste tiden å komme der, for da er fargeprakten så enestående at en må se det for å tro det. Så når vår kontaktmann i U.S.A., Christoffer Jacobsen skriver og forteller om hvor vakkert det er der oppe, og hvor nå så mange Skjernöyfolk har sine hjem - det er blitt et helt stykke Norge mellom

Til s. 6

FRA U.S.A. — ET NYTT ÅR.

Desember ebber ut, og vi står ansikt til ansikt med et nytt år. Et hvert år er en syklus, eller sirkel. Vi kan begynne hvorsomhelst, fölge sirkelen, og komme tilbake hvor vi startet. Det år vi kjenner til er en syklus av sesonger. En tid til planting, en tid til gröde, en tid til hösting og en tid til hvile. Intet år er fullstendig i seg selv, hvert år griper inn i det nye og det gamle, uavbrutt av tiden som bare fortsetter uten stans, sesong etter sesong.
Vind og storm blåser like inn i det nye år, uten så mye som en pause. Der er ingen begynnelse og ingen ende. Livet fortsetter i en rekkefölge av håp og drömmer og strevsomhet. Imorgens virkeliggjörelse har sine rötter i foråret forskning. Der er ingen plass hvor tiden står stille; men vi har årets begynnelse og årets ende hvor vi kan oppsummere oss selv, men denne oppsummering er kanskje av mindre viktighet enn å ta pause for en stund og skandere dagene som ligger foran oss. Etter denne pause spytter vi i hendene og tar fatt på de förste skritt fremover i det nye år mens vi lytter til januarvinden med sine hundrede toner. Den kan ule, den kan tute, den kan skrike, den kan viske, den kan rive og slite og med et eneste skrik legge tusen hjem i mörke. Vi hörer den uler gjennom de nakne trær og bruser gjennom granskogen. Om kvelden hörer vi den hvine i peispipa og det klirrer i vindu og dörer.
På en mild solskinnsdag kan den nöle i en solrik krok, blid som april; men som oftest lusker den som en tyv om natten og mumler om is og snö og dypfrosne vann.
Der er også en tid da januarstormen tilsynelatende kommer fra den fjerneste stjerne, fra den iskalde sone av tomrommet; som oftest ved tussmörket eller daggry, da det er hverken natt eller dag. Da er det gjerne en listig styrke som neppe beveger tretoppene, men frost og kulde kommer krypende rundt hjörnet. Og da, for å sitere noen visdomsord fra en gammel og ærverdig Rosnesmann, er det godt i vinters dage, å sitte inne og spise kage.

THEO. BESÖKER THE CATSKILLS.

På en gylden og fargerik höstdag kom Theodora Pedersen bussende til Catskill og bragte med seg hilsninger fra slekt og venner. Men det ble ikke bare hilsninger, for Theo., som er så rikelig velsignet med talegaver hadde mange muntre og koselige fortellinger fra Skjernöya, som for vårt eget vedkommende er blitt til "Igjengrodde stier".

Denne spalte önsker redaksjonen og alle våre lesere en gledelig jul og et godt nyttår.

C. J.

Vi vil få gjöre våre amerikanske lesere oppmerksomme på at adressen til vår kontakt derover, C.J., forelöbig igjen er: 62 Malden Ave. Lynbrook N.Y. 11563. og tlf. 516-599-9292.

KONTINGENTEN Tiden er kommet til å minne om kontingenter for neste år. Alt blir dyrere, både papir og porto. Men vi har funnet ut at hvis alle betaler inn, skal det holde med det vi har nå. Så vi kjörer med det samme til neste år: kr. 7.- her hjemme og $ 1.50 i USA. Og innbetalingen skjer som vanlig: Her på öya direkte til oss, forövrig over postgiro, og i USA til vår kontaktmann der. Vi vedlegger postgiroblankett i dette nr. Vi tör be om prompte innbetaling, da det etter innkjöp av "presse" m.v. er absolutt ebbe i kassa. Ordn det samtidig med andre blader og publikasjoner. Det er dessverre en del som ikke har betalt for i år og noen skylder også for året för. Vær snill og tenk etter og ordn dette snarest.

Catskills-fjellene, som er også så lik vår natur - så kan jeg bevitne at det er sant.
Turen min varte i 6 uker. Det var en såkalt ökonomireise, som en kan være fra 3 - 6 uker, og slike turer er rimelige og hösten er absolutt den beste tiden å reise på. - Været var hele tiden veldig varmt og fuktig, men likevel hadde vi et par frostnetter som var sterke nok til å ödelegge blomster og grönnsaker for mange. Noen veldige regnbyger hadde vi også.
Söndag 7. oktober var som en sommerdag, veldig varmt. Da kjörte min söster Liv og hennes sönner meg ut til Kennedy-flyplassen, som bare er 30 min. kjöring fra der de bor i Astoria. Og kl. 6 om kvelden lettet det store flyet og om kort tid var vi höyt over New York, på vei til Norge. Bare 6-7 timer etter landet vi på Flesland flyplass i Bergen, i kaldt og surt regnvær i tussmörke på morgenkvisten. Var glade for å komme ombord i det andre flyet som skulle ta oss videre til Kr.sand, og på kort tid var vi på Kjevik. Der var det gildt å se Rita og mormor (Ruth Karlsen) stå å ta imot meg. Kl. var da bare litt over 7 og ½ 9 var vi hjemme på Dyrstad hvor Ruth, Per, Johan og Peder ventet med kaffekjelen. Utrolig hvor fort det har gått.
I går spiste jeg middag hos Liv, i dag var jeg på Dyrstad.
Og det föles godt å være hjemme igjen.

Nov. 26. 1974.

Hjertelig hilsen fra Theo.

UTFLYTTERFEST.

Lördag 23. nov. ble det holdt utflytterfest på kapellet. Det var S.K.U.F. som hadde innbudt de eldre medlemmer på öya og i Mandals- og Kr.sands-distriktet til å samles på denne måten. Tross et nokså ufyselig vær, hadde det mött fram temmelig mange. Det var dekket border til vel 100 stk., men der ble noen flere, så der var nok ca. 120 stykker samlet. Festen ble ledet av formannen i U.F. Kristian Ånensen og Hamrekvartetten gledet oss med sin vakre sang. Etter bevertningen - som bestod av deilig smörbröd og en masse blötkaker - ble det en pause, hvor alle fikk anledning til å hilse på hverandre. Flere hadde ikke sett hverandre på mange, mange år. Res.kap. Selvik talte over ordene: Å vandre i tro, ikke i beskuelse. Etterpå ble ordet gitt fritt til hilsener fra de forskjellige og mange benyttet anledningen. Dagen, den 23. nov. (som var helt tilfeldig) var også 61 års dagen for kapellets innvielse. På grunn av opp-pussing, åpningsfest m.v. ble det ikke feiret noe 60 års jubileum, så denne festen kunne jo også betraktes som en slags jubileumsfest. Elly Fjermestad (f. Hansen Stjernesund) leste opp den prolog som var skrevet av fru Regine Brun-Arctander til kapellets innvielse i 1913. En gammel veteran i ungdomsforeningsarbeidet, Jonas K. Gabrielsen - som går i sitt 80. år - gikk tilbake til denne tiden og dvelte ved tanker og minner fra kapellets første tid. Med sine 86 ½ år var Thala Jacobsen den ubestridt eldste deltaker. Hun syntes nok de fleste var blitt gamle, men henne selv så det ikke ut som alderen trykket noe særlig. Også hun gikk tilbake i tiden og delte minner med oss fra kapellets første tid, og også för dette. Og hun er sansynligvis den eneste som er igjen som deltok aktivt da U.F. holdt til i det gamle skolehuset. Ja morro og gildt var det å höre disse to fortelle. - De fleste som hadde ordet kom inn på de sterke rötter som bandt dem til öya, og disse ble bare sterkere med årene. Det som gikk igjen var også den åndelige ballast de var blitt utstyrt med, ikke minst gjennom virksomheten i kapellet. - Folk så ut til å trives og kose seg. Det var, som Theo uttrykte det, som et Skjernöystevne på selve Skjernöya. Flere uttlate håp om at en slik sammenkomst kunne gjenta seg, og det håpet kan vi jo slutte oss til. ----
Vi skal her gjengi prologen som ble lest opp....

P R O L O G

Ved indvielsen af det nye lokale, 23/11 - 1913.

Det skjöt op som en vaagnende længsel,
som et bævende önske: Et hjem - -
Foldet ut sig som daadssvanger tanke,
og den tanken den elsket de frem.

Ja, de elskte den slig, at de böide
all sin hug til at fylde dens krav.
Og sig samlet de delte smaa viljer
til en hel, som i kjærlighed gav.

Gav - nei ofret, det heller er ordet.
Hva de datte de glad bragte frem,
da la ryggen til arbeid og möie,
for nu vilde de ha sig et hjem.

Sine fristunder viet de verket,
- disse unge med rankvoksen hug -
baade gutter og jenter de stillet
sine never så villig til brug.

Og de gamle de nikket og smilte
og bar ved til begeistringens ild.
Men de kom og med tömmer til huset -
og med penger som nok måtte til.

Så bor det en skare hinsides hav
af Stjernöens mænd og kvinder.
De strever og sliter i nye hjem,
men lever nok helst i minder
- i kjære vemodige minder -
om Norge og hjemmet de her forlod,
om sund og om skjær, om grönklædte li,
om sjövasket nes og brendingens brus.
Men kjærest og sårest de mindes
de mennesker som her findes.

Kom til dem et brev i posten en dag:
Nu bygger vi hus vi unge.
Mangt skal det til og tiden er knap
og löftene er nok tunge.
Men vi löfter i flok -
da ved dere, går det nok.

Gikk så brev tilbage
med ord på hjertesprog:
De vilde også være med
- de derover - at bygge huset.
De også elsket den frem
denne ungdommens daadsvangre tanke,
elsket den frem i mere end ord -
i klingende sammenspart mynt.

Og nu står det ferdig, vort eget hus -
det hjem hvor vi unge skal samles.
Vi hörer og kjender en dirrende sus
af fryd og af tak gjennom rummet.
En tak til hver enkelt, som stöttet vor sag,
som gav af et kjærlig hjerte.
Om foran de drog eller skjöv paa bag
var ligefulde med de i verket.

En takk til dem som er her i dag,
en takk til dem hist over havet,
de gamle og unge ett ungdomslag
det er vi, trods afstand og alder.

Men höiere opp drages hjerte og hug -
til Ham som gav verket sin signing.
Og haaber vi atter at nödes en dag,
en dag under klokkeringning.
Da vigsles alter og döbefunt,
da signes paa ny vort virke,
da rekker vi frem vort kjære hjem
til brug som vor Herres kirke.

Fru Regine Brun-Arctander.

EN JUL TIL SJØSS.

Det var en snau uke igjen til julaften. 18000 tonneren "Maple" befant seg i Nordatlanteren på vei til Sundsvall. Nordvesten var kvass med sludd og haglbyger og store blågrå sjöer kom som berg veltende inn på bb. låring og fylte opp både dekk og gangene rundt overbyggningen. Skuta slingret og ristet på seg for hver sjö som kom, så man hadde full jobb med å holde seg fast iblandt. Men det gikk for fullt med 14,5 knop. Det gjaldt å komme frem til Skagen för julaften. Det var nemlig blitt telfonert hjem over Rogaland radio, og en del av offiserene hadde ordnet det slik at familien skulle komme ombord med losen i Skagen, så jula kunne feires sammen, når en slik anledning böd seg. Det gjaldt bare at vinden holdt seg fra vest. Man kunne risikere at östenfor 30 graden kunne det bli östlig, og da var det ikke godt å vite om ruta kunne holdes. Det var mange som i dagene fremover lyttet til værmeldingene både fra England og Norge. Byssepersonalet var i full sjau med storrengjöring til jul. Jentene balanserte med bötter og kluter, og nede i selve byssa holdt stuert og kokk på med baking og stelling. Hvorledes de greide det i den slingringen, var en gåte. Men julematen måtte det ordnes med, sa stuerten, uansett været. -- Julepakker fra sjömannsmisjonen hadde vi fått fra "Kjerka" på Trinidad, så den saken var i orden. Presten hadde selv brakt dem ombord. -- Ved passering av 30 gr. vest, gav nordvesten seg gradvis, men sjöen holdt seg enda et par dager. Men så et dögn fra Scotland, kom östenvinden. Ikke så sterk at det gjorde noe, men sinket oss gjorde den. Men da vi kom rundt Scotland og inn i Nordsjöen fikk vi S.O. med storm styrke. Det var bare å slakke på farten. Den ene store sjöen etter den andre bröt inn over bakken, så vi måtte enda mere ned med farten, og gjorde en stund ikke mere enn 5 knop. 1. mask. som ventet kone og 2 barn ombord var så bekymret at han mest ikke fikk sove. Tror du vi får dem ombord i dette været, var det stadige spörsmålet, og tror du ikke været snart gir seg? Jo, måtte jeg svare, været gir seg nok til vi er fremme. Det varer ikke så lenge her inni Nordsjöen. Du skal se at når vi får rotet oss opp til Skagen, er vinden gått opp til vest og da er det bare smult og fint under Skagen. - Ellers måtte de som kom ombord reise om morgenen lille julaften fra Kr.sand. Det var siste forbindelse för jul. Så det var om å gjöre og ikke bli så altfor mye forsinket, så de ikke skulle gå så altfor lenge i Skagen. Telegrammer var sendt etter 2 loser, + juletre, diverse varer og blomster til juleborddet. Ankomsten kunne vi bare oppgi som lille-julaften ettermiddag. På lille-julaften tidlig om morgenen var vi tvers av Ryvingen. Vinden hadde begynt å löye og snart gikk det för fullt. På ettermiddagen, litt för det var mörkt, var vi ved losstasjonen. Det ble en del sjau för å få noen av damene ombord. De var en del sjösyke etter en times tid i losbåten. Endel sjö var det og temmelig nervöse ble de da de fikk se at de måtte

klatre opp losleideren. Men det gikk da greit til slutt med taug rundt livet. Noen av barna måtte vi rett og slett heise ombord. Så etter en halv time kunne vi fortsette ned Beltene. Selv hadde jeg fått Målfrid og Martin ombord, så dette ble mest som å være hjemme til jul. Neste dag som var selve julaften, kom det fot på juletrærne. Ett i hver messe. Så ble de pyntet med all slags fin juletrepynt. Stjerne i toppen og norske flagg. Den siste finpussen ble lagt på messer og lugarer. Den enkelte hadde gjerne noen spesielle ting som kom frem. Det var deilig å komme inn i rolig farvann etter all slingringen og julestemningen begynte å gjöre seg gjeldende helt fra morgenen. Losene gikk fra borde ved Trelleborg på ettermiddagen, med takk for jobben og önske om god jul. Julaften måtte de nok tilbringe på et hotell i Malmö, regnet de med, men de skulle feire julen når de kom hjem, sansynligvis på 1. juledag. -- Været var nå lett sydlig med litt dis. Riktig Sörlandsjulevær. Nå var vi for oss sjöl og julefeiringen kunne begynne. Men skuta måtte frem så selv om dagmennene hadde sluttet å arbeide til middag, måtte vaktene gå i mask. og på dekk, og de som hadde den travleste dagen i året, byssepersonalet, jobbet for fullt. --- Kl. 1800 var det middag. Offiserene mötte i full stas med sine damer og barn i salongen, og mannskapet spiste i messen, og der var ikke spart på noe hva mat angikk. Så vidt jeg husker hadde vi gås som hovedrett, og det smakte jo deilig, men som alltid ute savnet jeg Torsken. Borte i et hjörne av salongen stod juletreet og en stor pakke med julegaver ved siden av, og 3-4 par barneöyne tittet forventningsfulle på treet, pakkene og pappaen mellom matbitene. Etter middagen spiste byssepersonalet og vaktene og senere samlet samtlige som hadde anledning i offiserenes messe, hvor det var dekket kaffebord med masse kaker, frukt, nötter etc. Da alle var på plass, önsket Kapteinen alle en god jul og overrakte julehilsen fra rederiet. Så ble den förste julesang "Jeg er så glad hver julekveld" sunget. Först litt famlende, men snart klang den gamle kjære sangen ut over sjöen med full kraft, fra kraftige mannsstemmer, hjulpet av kvinnene, og spede barneröster innimellom. Så leste vi juleevangeliet sammen og sang nok en sang og så kom turen til gavene. En del private gaver som var kommet ombord sammen med annen post, var delt ut tidligere, men nå fikk alle hver sin julepresang fra en ukjent, og stemningen steg etterhvert som gavene ble delt ut. Det var til den med de störste föttene, til den som hadde vært lengst borte hjemmefra, til den eldste og den yngste, den med kalde hender og varmt hjerte osv. Det förste som ble sett etter når pakkene ble åpnet var naturligvis om der var brev inni, og manglet det var det stor skuffelse. Barna fikk også sine julegaver. De respektive foreldre hadde "smuglet" dep oppi kassen med gaver fra sjömannsmisjonen, og det var en fornöyelse å se som öynene strålte etterhvert som de ble pakket opp. -- De förste kaffekoppene var svelget unna og et par av guttene hadde musikkinstrumenter som ble hentet frem, og snart löd den ene julesangen etter den andre. Og jeg skal si de kunne synge. Det var mest så dekket ville lette seg. A gå rundt juletreet lot seg ikke gjöre for plassens skyld så det ble å sitte på plassene rundt bordene. Det ble löst av på bro og i maskinen så de som hadde vakt også kunne bli med i laget, om enn ikke så lenge. ---- Dette var min 22. jul ute, men det var förste gang jeg var med å ha barn ombord i jula. Dette satte nok en spiss på hele kvelden. Det ble sunget og pratet til langt på natt. Mest allsang, men også endel solo. Tror vi sang alle de julesanger vi kjente til, og da vi endelig brot opp tror jeg samtlige var enige i at dette var den hyggeligste julaften de hadde hatt ute.

2. juledag kom vi frem til Sundsvall, og ankret på reden. Kaien var opptatt og vi ville ikke komme inn för om et par dager. Her oppe var det full vinter med snö og hvitt over det hele. Riktig julevær.

3. juledag kom det innbydelse ombord til juletrefest for alle som kunne komme avsted. Det var Svenske Sjömannsmisjon som inviterte. De kom og hentet oss med en stor taugbåt, og mesteparten av beset-

ningen ble med. Der fikk vi gå rundt juletreet og ble bevertet med kaffe og kaker, og til og med julegaver fikk vi.
Det var riktig hyggelig, men som en juletrefest på Norsk Sjömannskirke var det ikke, og slett ikke som juletrefestene på kapellet.

Torgeir Bergel T. B.

SMÅNYTT FRA ØYA.

Som vi har nevnt tidligere har Tor Evert Bentsen og Harald Ellingsen drevet og trenet de mindre guttene og jentene i friidrett. For å bakke dem opp har 2 av husmödrene, Esther Vågsvoll og Kari Pedersen, fungert som et styre för å hjelpe dem på forskjellig vis. For å få det hele inn i fastere former og for å få hele öya engasjert, ble det så i nov. arrangert et möte på kvisten på skolehuset, hvor idrettslederen i Mandal, Jan Johannessen var til stede og orienterte og kom med tips om idrettes i det hele og idrettslag på det lokale plan. Han fremholdt også den positive virkning slik idrett har på ungdommen. Det ble så valgt et styre på 5 medlemmer: Esther Vågsvoll, Kjellaug Jacobsen, Kari Pedersen, Harry Bentsen og Henning Jenssen. Esther Vågsvoll ble valgt til formann. Hermed er Skjernöy idrettslag et faktum og du unge fra Vesteröya er også blitt med.
Vi vil gjerne gi honör til de to guttene som satte det hele i sving. Det var et kjempe-fint tiltak og vi håper de vil fortsette med det lenge. Selv om de sikkert har stor interesse av det krever det ikke så lite av deres fritid. Vi håper der er andre som kan fatte like stor interesse og hjelpe til der det blir nödvendig. Og så önsker vi det ny-stiftede Skjernöy Idrettslag all mulig lykke til.

Og mens vi er inne på idrett, kan vi nevne at Tore Liseth, Farestad har gjort det sprekt i M.H.I. og vant bestemannspremien for gutter i sin klasse for 1974. Vi gratulærer.

Vi hörer at Öyvind Abrahamsen, Valvik sammen med en annen ung gutt fra Kleven har kjöpt en 50 fots fiskeskøyte for trawling etter reker på Revet, og ellers annet fiske. Vi önsker dem god fiskelykke.

Vi hörer også at vår redaktör, Sigurd Ålvik er blitt arbeidsformann på Mandals Slip, på det nye anlegget på Kirkeodden, hvor de skal bygge seksjoner og deler til boreplattformer i Nordsjöen.

Frits Herstad kan i höst feire et dobbelt 25-års jubileum og det er ikke dårlig. Den 25. okt. hadde han vært ansatt på Skjernöy Handelslag (Krambua) i 25 år. For dette ble han overrakt blomster fra styret. Det har skjedd forandringer og utvidelser i hans tid, men lokalene tilfredsstiller neppe de krav man i dag stiller til en moderne forretning. De har da også sökt om å få benytte den innregulerte tomt (nær Rolf Jörgensens hus) til nybygg. Myndighetene har stilt seg velvillige, når kloakk- og utslippstillatelse er ordnet. Videre kan Frits Herstad og frue Elle (f. Pedersen, Mandal) feire sin 25-års bryllupsdag nå i desember. Vi gratulærer.

Vi hadde flott besök ved Krambubrygga tidligere i höst, nemlig skonnerten "Svalen". Det er en skute som er ca. 100 år gammel, men ble ombygd til fraktefartöy. Den er nå bygd omigjen til sin opprinnelige form og ser aldeles stolt ut, med sine 3 höye master. Den drives nå som skoleskip og på denne turen var det elever med fra Birkelid skole og Sögne ungdomsskole.

Da regnet först kom i sept. kom det rikelig. Det har det også gjort i nov. mens okt. i store trekk var en flott måned. Bl.a. kan nevnes at det gikk 50 dögn sammenhengende som tåkeluren på Ryvingen ikke var i gang. Kanskje litt av en rekord?

Så gjenstår det da bare å önske alle Skjernöypostens lesere en riktig gledelig jul og et godt nytt år og vel mött i 1975.